

Майсторътъ

М * Е * З * И * Ц * А * Р * Ъ

Въ старо време майсторъ Маламиръ билъ най-добриятъ зидаръ изъ цѣлата българска земя. Името му се прочуло извънъ границитѣ на неговата родина и достигнало дори до далечния изтокъ.

Следъ като построилъ много дворци и крепости, той се завърналъ въ своето родно село, кждето започналъ да гради своя кжща. Но не можалъ да я довърши. Късно една вечеръ предъ кжщата спрѣлъ непознатъ конникъ.

— Ти ли си майсторъ Маламиръ, — попиталъ той. — Азъ съмъ князь на Изтока и ида отдалечъ да те отведа въ моята земя.

— Не ще мога да дойда, чужди княже, отговорилъ Маламиръ. Азъ служа само на моя царъ и на моята земя.

— И азъ съмъ царъ на една далечна земя и, щомъ не щешъ съ добро, ще те отвлѣка насила съ менъ.

И той повдигналъ като вихъръ майстора и го метналъ на седлото. Като пустната стрела полетѣлъ черниятъ жребецъ.

Когато стигнали, князътъ посочилъ една висока скала.

— На тази скала въ моята обширна земя, между морето и небето, искамъ да изградишъ най-здравата крепость на свѣта, която нищо не ще може да събори. Ако успѣешъ, наградата ще бжде голѣма, ако ли не — чака те смъртъ.

Майсторъ Маламиръ започналъ работа.

Една година изминала. Крепостъта била завършена. Като горди стражи се издигали кулитѣ надъ стръмната скала, недостижими и далечни.

— Княже, ще си вървя, — казалъ майсторъ Маламиръ.

— Не още, отговорилъ му той. Ти ще построишъ още три църкви въ моята столица.

— Първата ще бжде въ паметъ на баща ми, нареченъ „Страшниятъ“, защото бѣше строгъ и жестокъ и не се осланяше на ничия ржка.

— Втората — ще бжде въ паметъ на моята жена, наречена „Прекрасната“, чието лице и душа бѣха свѣтли като слънцето и цвѣтата.

— Третата — ще бжде въ паметъ на двамата ми сина — близнака — които не можеха единъ безъ другъ и, когато умрѣ единиятъ, умрѣ и другиятъ. Любовта ми къмъ тѣхъ е безкрайна.

— Изгради тѣзи три църкви така, че всѣка една да говори за душитѣ на умрѣлитѣ.

Наново започналъ майсторъ Маламиръ работа и построилъ три прекрасни църкви.